

РЕШЕНИЕ

№ 61

гр. Кърджали, 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЪРДЖАЛИ, П. СЪСТАВ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Ал. Александров

Членове: Кирил М. Димов
Невена К. Калинова

при участието на секретаря Славей Д. Топалова
като разглежда докладваното от Невена К. Калинова Въззивно гражданско дело № 20235100500055 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх. N 234/27.01.2023 г. по входящия регистър на РС – М., подадена от ответника Ф. К. Д. от с.В., общ.С., обл.Х., представлявана от представител по пълномощие адв.Е. Н. от АК – Кърджали, против решение N 331/23.12.2022 г. по гр.д. N 43/2022 г. по описа на РС – М..

Решението на РС – М., с което е делбеният недвижим имот е възложен на основание чл.349, ал.2 от ГПК на един от тримата ищци, а именно на Е. А. С., която е осъдена да заплати на останалите съделители парично уравнение за дела им; отхвърлено искането за сметки по чл.31, ал.2 от ЗС на ответника за осъждане на ищите да й заплащат наем в размер на 100 лв., считано от 05.08.2022г.; ответникът е осъдена да заплати на ищите разноски по делото от 3 005 лв., както и държавни такси по сметка на съда, се обжалва изцяло. Решението се обжалва като неправилно поради нарушение на материалния закон, допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и необоснованост. Искането на въззивника Ф. К. Д. е решението да се отмени и делото да се реши по същество, като се постанови ново решение, с което на основание чл.348 от ГПК делбеният имот да се изнесе на публична продажба, защото към откриване на наследството на общия на съделителите наследодател К. С. съделителят Е. А. С. не е живяла трайно в делбения имот; на основание чл.31, ал.2 от ЗС да се уважи искането за сметки по чл.344, ал.2 от ГПК за дължимо обезщетение за ползата,

от която въззивникът е лишен от останалите съсобственици от възможността да ползва делбения имот от деня на писменото поискване, считано от 06.08.2022г., като на въззивника се присъдят разноси по делото.

Въззиваемите Е. А. С., И. С. С., малолетен, действащ чрез своята майка и законен представител Е. А. С. и М. М., малолетен, действащ чрез своята майка и законен представител Е. А. С., в срока по чл.263, ал.1 от ГПК, чрез представител по пълномощие, са представили отговор на въззивната жалба, с който я оспорват.

В съдебно заседание жалбоподателят Ф. К. Д. не се явява и не се представлява, поддържа въззивната жалба с писмена молба, подадена от пълномощника ѝ адв.Е. Н., с която заявява на основание чл.233, изр.3-то от ГПК отказ от искането за сметки и моли обжалваното решение да се отмени, като се постанови решение, с което неподеляемият делбен имот да се изнесе на публична продажба съгласно чл.348 от ГПК. Претендира разноси по списък.

В съдебно заседание ответниците по въззивната жалба Е. А. С. лично, И. С. С. чрез своята майка и законен представител Е. А. С. и М. М. чрез своята майка и законен представител Е. А. С., както и чрез пълномощника им адв.М. Ч. молят обжалваното решение да се потвърди и претендират разноси по списък.

Въззивният съд, след като прецени събраните по делото доказателства във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на обжалвания съдебен акт, приема за установено следното:

Производството, поради заявления пред тази инстанция от въззивника отказ по чл.233 изр.3-то ГПК от искането, заявено пред първоинстанционния съд от съделителя въззивник срещу въззиваемите съделители, за заплащане на наем в размер на 100 лв., считано от 05.08.2022г., което по своята същност е формулирано като искане за привременни мерки по чл.344, ал.2 от ГПК, е прекратено с обезсилване на решението на първоинстанционния съд в тази част с влязло в сила определение на настоящия въззивен съд. В останалата част, с която първоинстанционният съд с обжалваното решение на основание чл.349, ал.2 от ГПК е уважил възлагателната претенция на съделителя Е. А. С. и е поставил в неин дял делбеният имот, като е осъдил този съделител да заплати на останалите съделители парично уравнение за дяловете им, производството е висящо и подлежи на разглеждане по същество. Подадената в срока по чл.259, ал.1 от ГПК срещу тази част на решението на РС - М. въззивна жалба е допустима, а разгледана по същество е неоснователна. При извършената служебна проверка на обжалваното решение, въззивната инстанция констатира, че същото е валидно и е допустимо, като относно правилността на същото е ограничен от посоченото в жалбата.

Производството пред Районен съд - М. е образувано по предявен от Е. А. С., И. С. С. и М. М. срещу Ф. К. Д. иск за делба на недвижим имот, представляващ

самостоятелен обект в сграда/апартамент/ с идентификатор N 48996.104.217.1.32 по КKKP на гр.М., с адрес гр.М., ул.К. П. В. 28, бл.16, кв.73, вх.В, ет.1, ап.32, със застроена площ 94.83 кв., ведно с принадлежащото избено помещение N 32 с площ 3.87 кв.м., както и 4.666 % идеални части от общите части на сградата и правото на строеж, построени в поземлен имот с идентификатор N 48996.104.217.1, при посочени в исковата молба граници на апартаментата и избеното помещение. Правото на делба ишците основават на наследствено правоприемство от общия наследодател К. С. С., б.ж. на гр.М., починал на **,**,****г., който е баща на ответника, свекър на първия ищец и дядо по бащина линия на другите двама ишци, с искане да се допусне делба на имота при квоти по 1/6 идеална част за всеки от ишците и 1/2 идеална част за ответника. Искът за допускане на делба е уважен така, както е предявен, с влязло в сила Решение N 110/29.04.2022г. по гр.д. N 43/2022г. на РС-М.. Установено е в първата проведена фаза на делбата, че процесният делбен имот е бил приживе собственост на починалия на **,**,****г. К. С. С. с ЕГН *****, на основание договор за покупко-продажба на жилище, сключен по реда на чл.117 от ЗТСУ, с рег. N 377/07.11.1991г., който след смъртта си е оставил за свои наследници по закон децата си – дъщеря си Ф. К. Д. и сина си С. К. С., който е починал на **,**,****г. и на свой ред за наследници по закон е оставил тримата ишци – преживялата го съпруга Е. А. С. и двете си деца И. С. С. и М. М., като приживе той и съпругата му имали още едно дете, починало на **,**,****г., ден след раждането му.

Идентичността на делбения имот по горепосочения договор от 07.11.1991г. с имот с идентификатор N 48996.104.217.1.32 по КKKP на гр.М., с адрес гр.М., ул.К. П. В. 28, бл.16, кв.73, вх.В, ет.1, ап.32, ведно принадлежащото му избено помещение и идеални части от общите части на сградата и правото на строеж, построени в поземлен имот с идентификатор N 48996.104.217.1, е установена от Схема N 15-903481 – 16.08.2021г. на самостоятелен обект в сграда по КKKP на гр.М., общ.М., обл.Кърджали, одобрени със Заповед РД -18-275/03.05.2019г. на изпълнителен директор на АГКК, според която същият е самостоятелен обект в сграда, с предназначение жилище, апартамент.

Не е спорно между страните, че процесният делбен имот е жилищен и реално неподеляем, като тези обстоятелства са установени от допуснатата от първоинстанционния съд СТЕ относно поделямостта и пазарната стойност на имота. Според неоспореното от страните заключение на СТЕ процесният имот представлява неподеляемо жилище поради невъзможност да се обособят два /и повече/ самостоятелни обекта съгласно техническите изисквания на ЗУТ/чл.203, ал.1 и чл.40, ал.1/ и пазарната му стойност възлиза на 32 897 лв..

Спорно е между страните, по заявената от съделителя Е. А. С. своевременно, в първото съдебно заседание след влизане в сила на решението по чл.344, ал.1 от ГПК за допускане на делба на имота, възлагателна претенция по чл.349, ал.2 от ГПК, дали

същата е живяла трайно в делбения имот към смъртта на общия наследодател на страните К. С. С.. Пред настоящата инстанция, в изпълнение на указанията, дадени с определението за насрочване на делото в открито съдебно заседание, съделителят Е. А. С. да отстрани нередовностите на възлагателната си претенция за делбения имот, отправена до първоинстанционния съд с молба в открито съдебно заседание, проведено на 21.06.2022г., като посочи правопораждащите факти, на които основава възлагателната си претенция за поставяне в неин дял на делбения имот, а именно - да посочи към откриването на кое наследство е живяла в делбения имот, в какъв период от време и дали притежава друго жилище, същата посочва, че е живяла в имота към откриване и на двете наследства – това на свекър си К. С. С. и това на съпруга си С. К. С., както и че не притежава друго жилище.

Обстоятелството, че съделителят Е. А. С. няма друго жилище е доказано със справка по данни по персоналната ѝ като физическо лице партида за вписвания, отбелязвания и заличавания в Служба по вписванията – гр.М., за периода от 20.06.1922г. до 20.06.2022г., както и с удостоверение от 20.09.2022г. за вписвания, отбелязвания и заличавания за лице, за периода от 01.01.2011г. до 20.09.2022г.. Съделителят Е. А. С. е регистрирана в община М. с настоящ адрес на адреса на делбения имот от 18.11.2021г. съгласно удостоверение от 18.11.2021г., издадено от общината.

От показанията на ангажирания от ищеца Е. С. свидетел Е. М. А., дадени при първоначалния и при повторния ѝ разпит, се установява, че свидетелят от 2000-та година живее в гр.М., ул.К. П. В. N 28 – на втория етаж, познава ищеца Е., която живеела на първия етаж в апартамента на свекър ѝ, още отпреди той да почине през 2011г., още от 2006-та година, когато сключила брак със С., като и досега продължавала да живее в апартамента с двете си деца, като всички те отивали и в Турция, но после се връщали, а родителите на Е. били в с.Л. и тя отивала при тях, но после пак се връщала в апартамента. От показанията на ангажирания от ответника св.Н. С. се установява, че свидетелят живее в Истанбул, където починал бащата на ответника и в предхождащия смъртта му период, когато последният бил болен, а снаха му Е. била бременна, и за да не се притесни последната, съпругът ѝ я докарал в България, в с.Л. при родителите ѝ, но през първите месеци на 2011г. не била идвала в апартамента в гр.М.. Установява се от показанията на св.Н. С. още, че едното дете на Е., която сега живеела в апартамента, починало тук в болницата, но понеже бързо починало, тя и мъжът ѝ С. не живеели в апартамента, а две -три години преди пандемията съпругът на Е. поканил свидетелката да почисти апартамента.

От анализа на тези свидетелски показания следва извод, че ищецът Е. С. живее в процесния делбен имот трайно и отпреди смъртта на съпруга си, като в периода около смъртта на свекър си е живяла и при родителите си в с.Л. поради трагичните събития в

живота ѝ – първо болестта и смъртта на свекър ѝ, когато тя била бременна, а после и смъртта на детето ѝ. Съдът кредитира показанията на св.Е. А., която е непосредствен съсед в сградата, в която се намира делбеният имот и дава сведения, че ищецът Е. С. живее трайно в същия. Тези показания не се опровергават по никакъв начин от показанията на св.Н. С., която сочи, че не живее в страната и дава сведения за това къде е живял К. С. и къде временно е живяла ищецът Е. С. през 2011г., като причините за това, смъртта на свекър ѝ К. С. през 2011г. и смъртта на детето ѝ през 2011г., са установени от представеното към исковата молба удостоверение за наследници на К. С.. В тази връзка и заявената регистрация на адреса на делбения имот от 18.11.2021г. не опровергава засвидетелстваното живеене в същия от съделителя Е. С. отпреди датата на регистрацията.

Съгласно чл.349, ал.2, вр. ал.4 от ГПК ако неподелемият имот е жилище, всеки от съделителите, който при откриване на наследството е живял в него и не притежава друго жилище, най-късно в първото заседание след влизането в сила на решението за допускане на делбата по чл.344, ал.1 може да поиска то да бъде поставено в неговия дял, като дяловете на останалите съделители се уравният с друг имот или с пари.

По делото само съделителят Е. С. е заявила в посочения срок възлагателна претенция по чл.349, ал.2 от ГПК, приета за разглеждане от първоинстанционния съд, който е счел за доказани предпоставките за уважаването ѝ, който извод се споделя и от настоящата въззивна инстанция по следните съображения: Делбеният имот е жилищен по предназначение – служи за задоволяване на жилищни нужди и отговаря на изискванията на ЗУТ за самостоятелно жилище; делбеният имот е реално неподелем; съсобствеността е възникнала от наследяване – сънаследникът Е. С. е придобила 1/6 идеална част от делбения имот по наследство от съпруга си С. С. и съсобствеността на неподелемия делбен жилищен имот между съделителите е възникнала в резултат на две открити наследства - за ищите това е откриване на наследството на С. С. /съпруг и баща/, за ответника това е наследството на К. С./баща/, при което ирелевантно е за правото на ищеца Е. С. по чл.349, ал.2 от ГПК дали е живяла трайно в делбения имот към смъртта на своя свекър К. С., защото тя не черпи права от неговото наследство; сънаследникът Е. С. установява, че трайно живее в имота още отпреди смъртта на свекър си и досега, макар и да е имало периоди, в които да е отсъствала от имота, и накрая – този сънаследник няма друго жилище.

Съгласно разпоредбата на чл.344, ал.1 от ГПК с решението, с което се допуска делбата, съдът се произнася по въпросите между кои лица и за кои имоти тя следва да се извърши, както и относно квотите от съсобствеността за всеки един от съделителите. След като решението за допускане на делбата по чл.344, ал.1 от ГПК влезе в сила, съсобствеността реално се ликвидира по един от четирите предвидени в закона способа: чрез съставяне на разделителен протокол по чл.350 от ГПК и теглене на жребий по чл.352 от ГПК; чрез разпределение на съсобствените имоти между

съделителите без теглене на жребий и поставянето им в дял по реда на чл.353 от ГПК, когато съставянето на дялове и теглене на жребий е невъзможно или много неудобно; чрез изнасяне на имота на публична продажба по чл.348 от ГПК, когато се касае до неподеляем имот, който не може да бъде поставен в дялове на съделителите и чрез възлагане на имота по реда на чл.349, ал.1 или ал.2 от ГПК, когато са налице условията на закона. По настоящото дело не са налице предпоставките за прилагане на първите два способа, посочени по-горе, тъй като подлежащият на делба имот е само един и не е реално поделяем, а в срока по чл.349, ал.4 от ГПК съделителят Е. А. С. е предявила възлагателна претенция по чл.349, ал.2 от ГПК, предпоставките за уважаване на която са доказани по делото. С оглед на това и предвид, че целта на закона е да задоволи жилищната нужда на този от наследниците, за който наследственият имот, предмет на делба, е единствено жилище и няма други съделители, с които да се конкурира за възлагане, то не са налице предпоставките за изнасяне на имота на публична продажба на основание чл.348 от ГПК, поради което въззивната жалба, с оглед направеното в нея оплакване и искане за прилагане на този способ за провеждане на делбата, е неоснователна, а решението, с което делбеният имот е възложен на основание чл.349, ал.2 от ГПК на съделителя Е. А. С., като е осъден да заплати на останалите съделители парично уравнение на дяловете им, е правилно.

Поради съвпадане на крайните изводи на въззивната инстанция с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение, в частта, с която съсобствеността реално се ликвидира по реда на чл.349, ал.2 от ГПК, следва да бъде потвърдено.

Неоснователни са оплакванията във въззивната жалба за допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на процесуалните правила относно осигуряване правото на защита на жалбоподателя в качеството ѝ на ответник в делбеното производство и относно неразглеждането на възлагателната ѝ претенция. До заявяването от ответника по иска за делба на лично участие в процеса чрез упълномощен адвокат, същата е представлявана от назначен по реда на чл.47 от ГПК особен представител адвокат, а възлагателната претенция е била заявена след проведеното първо заседание след влизането в сила на решението за допускане на делбата по чл.344, ал.1 от ГПК, при което и като просрочена не е следвало да се приема за разглеждане по същество. Неоснователно е и оплакването, че не са събрани посочени от ответника гласни и писмени доказателства, тъй като първите са допуснати и събрани от първоинстанционния съд/ показанията на св.Н. С./, а допускането и и събирането на вторите не е проведено от първоинстанционния съд, но това не е и поискано от жалбоподателя с въззивната жалба съгласно чл.266, ал.3 от ГПК.

Съгласно чл.355 изр. 1-во от ГПК в делбеното производство страните заплащат разноски съобразно стойността на дяловете им. По делото за възнаграждение на вещо лице по назначената СТЕ относно поделяемостта на имота и пазарната му стойност

ищите правят разноси от 405 лв. за възнаграждение на вещо лице и съобразно дяловете си и имат право да получат половината от същото от ответника, а именно сумата от 202.50 лв., както и имат право да получат от ответника заплатеното възнаграждение за назначения от съда на ответника особен представител по чл.47, ал.6 от ГПК. Останалите направени от ищите разноси следва да останат в тяхна тежест и конкретно тези за адвокатско възнаграждение от 2 000 лв., както и припадащата им се част от възнаграждението на вещото лице, възлизаща на 202.50 лв.. Поради това, обжалваното решение в частта, с която въззивникът е осъдена да заплати на въззиваемите разноси от 2 000 лв. за адвокатско възнаграждение и възнаграждение за вещо лице, за разликата над сумата 202.50 лв. до пълния присъден размер от 405 лв., е неправилно и следва в тази му част да се отмени. В тежест на въззивника следва да остане държавната такса по делото върху стойността на дела ѝ, дължима съгласно чл.355 изр. 1-во от ГПК, вр. чл.8 от ТДТГПК, в която част обжалваното решение се потвърди, а тази по искането по сметки, заявено като привременни мерки по чл.344, ал.2 от ГПК, не е дължима и в тази част обжалваното решение следва да се отмени. Решението следва да се потвърди в частта, с която в тежест на въззиваемите е възложена държавна такса върху стойността на дяловете им, дължима съгласно 355 изр. 1-во от ГПК, вр. чл.8 от ТДТГПК.

С оглед крайния изход на делото пред тази инстанция, въззивникът няма право на разноси съгласно чл.78, ал.1 от ГПК, а на основание чл.78, ал.3 и ал.4 от ГПК в негова тежест са разностите за въззивната инстанция в полза на въззиваемите, които съобразно приложените по делото договори за правна защита и съдействие, както и списък на разностите по чл.80 ГПК, са в размер на 1 500 лв. платено адвокатско възнаграждение от Е. А. С. и 3 000 лв. платено адвокатско възнаграждение от И. С. С. и М. М..

При тези мотиви, Окръжният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение N 331/23.12.2022 г., постановено по гр. д. N 43/2022г. по описа на Районен съд – Момчиград, в частите, както следва:

1. в частта, с която Ф. К. Д. с постоянен адрес с. В., общ. С., обл. Х., с ЕГН *****, е осъдена да заплати на Е. А. С. от гр.М., общ.М., ул.“К. П. В.“ 28, вх.В, ет.1, ап.32, с ЕГН *****, действаща лично и като законен представител на И. С. С. с ЕГН ***** и на М. М. с ЕГН *****, разноси по делото, в частта за разликата над сумата 802.50 лв. до пълния присъден размер от 3 005 лв., съставляваща сумата от 2 000 лв. за адвокатско възнаграждение и разликата над сумата от 202.50 лв. до пълния присъден размер от 405 лв. за възнаграждение на вещото лице, и

2. в частта, с която Ф. К. Д. с постоянен адрес с.В., общ.С., обл.Х., с ЕГН *****, е осъдена да заплати по сметка на Момчилградския районен съд сумата 16 лв., представляваща държавна такса върху стойността на предявената и отхвърлена претенция по сметки с правно основание чл.346 от ГПК.

ПОТВЪРЖДАВА Решение N 331/23.12.2022 г., постановено по гр. д. N 43/2022г. по описа на Районен съд – Момчиград, в частите както следва:

1. в частта, с която поставя в дял на основание чл.349, ал.2 от ГПК и възлага на Е. А. С. с настоящ адрес в гр.М., общ.М., ул.“К. П. В.“ 28, вх.В, ет.1, ап.32, с ЕГН *****, недвижим имот, представляващ Самостоятелен обект в сграда/апартамент/ с идентификатор N 48996.104.217.1.32 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. М., общ. М., с адрес в гр. М., ул.“К. П. В.“ 28, бл.1б, кв.73, вх.В, ет.1, ап.32, със застроена площ 94.83 кв.м., ведно с принадлежащото избено помещение N 32 с площ 3.87 кв.м., както и 4.666 % идеални части от общите части на сградата и правото на строеж, построени в ПИ с идентификатор N 48996.104.217.1, при граници на апартамента: на същия етаж - обект с идентификатор N 48996.104.217.1.31, над обекта - обект с идентификатор N 48996.104.217.1.34, под обекта - няма и при граници и съседни на избеното помещение съгласно нотариален акт за собственост: изток- мазе, юг- коридор, запад-мазе N 31,

2. в частта, с която Е. А. С. с ЕГН ***** е осъдена да заплати на Ф. К. Д. с постоянен адрес с.В., общ.С., обл.Х., с ЕГН *****, сумата в размер на 16 448.51 лв. за уравниение на дела й, в шестмесечен срок, считано от влизане в сила на решението, ведно със законните лихви за забава,

3. в частта, с която Е. А. С. с ЕГН ***** е осъдена да заплати на И. С. С. с адрес гр.М., общ.М., ул.“К. П. В.“ 28, вх.В, ет.1, ап.32, с ЕГН *****, действаща чрез своята майка и законен представител Е. А. С. с ЕГН *****, сумата в размер на 5 482.83 лв. за уравниение на дела й, в шестмесечен срок, считано от влизане в сила на решението, ведно със законните лихви за забава,

4. в частта, с която Е. А. С. с ЕГН ***** е осъдена да заплати на М. М. с адрес гр.М., общ.М., ул.“К. П. В.“ 28, вх.В, ет.1, ап.32, с ЕГН *****, действащ чрез своята майка и законен представител Е. А. С. с ЕГН *****, сумата в размер на 5 482.83 лв. за уравниение на дела му, в шестмесечен срок, считано от влизане в сила на решението, ведно със законните лихви за забава,

5. в частта, с която Ф. К. Д. с ЕГН *****, действаща лично и като законен представител на И. С. С. с ЕГН ***** и на М. М. с ЕГН *****, е осъдена да заплати сумата в размер на общо 802.50 лв., представляваща разноски по делото, от които 202.50 лв. за възнаграждение на вещото лице и 600 лв. за особен представител,

6. в частта, с която Ф. К. Д. с ЕГН ***** е осъдена да заплати по сметка на Момчилградския районен съд сумата в размер на 657.94 лв., представляваща държавна

такса върху стойността на дела й,

7. в частта, с която Е. А. С. с ЕГН *****, действаща лично и като законен представител на И. С. С. с ЕГН ***** и на М. М. с ЕГН *****, е осъдена да заплати по сметка на Момчилградския районен съд сумата в размер на общо 657.93 лв., представляваща държавна такса върху стойността на дяловете на съделителите Е. А. Сюлеман, И. С. С. и М. М..

ОСЪЖДА Ф. К. Д. с постоянен адрес с. В., общ. С., обл. Х., с ЕГН *****, да заплати на Е. А. С. с ЕГН *****, И. С. С. с ЕГН ***** и на М. М. с ЕГН *****, последните двама, действащи чрез своята майка и законен представител Е. А. С. с ЕГН *****, всички от гр.М., общ.М., ул.“К. П. В.“ 28, вх.В, ет.1, ап.32, сумата 3 500 лв., представляваща разноси за адвокатско възнаграждение за настоящата въззивна инстанция.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл.280, ал.1 от ГПК, в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____